

הארגז הישן

ס. וורונין

בבית ישן, בפינה של עליית גג, עמד ארגז גדול בלי מכסה. זרקו לתוכו כל מיני חפצים מיותרים.

צעצועי ילדים ישנים ישבו בארגז:

חייל עם רגל שבורה, דוב בלי

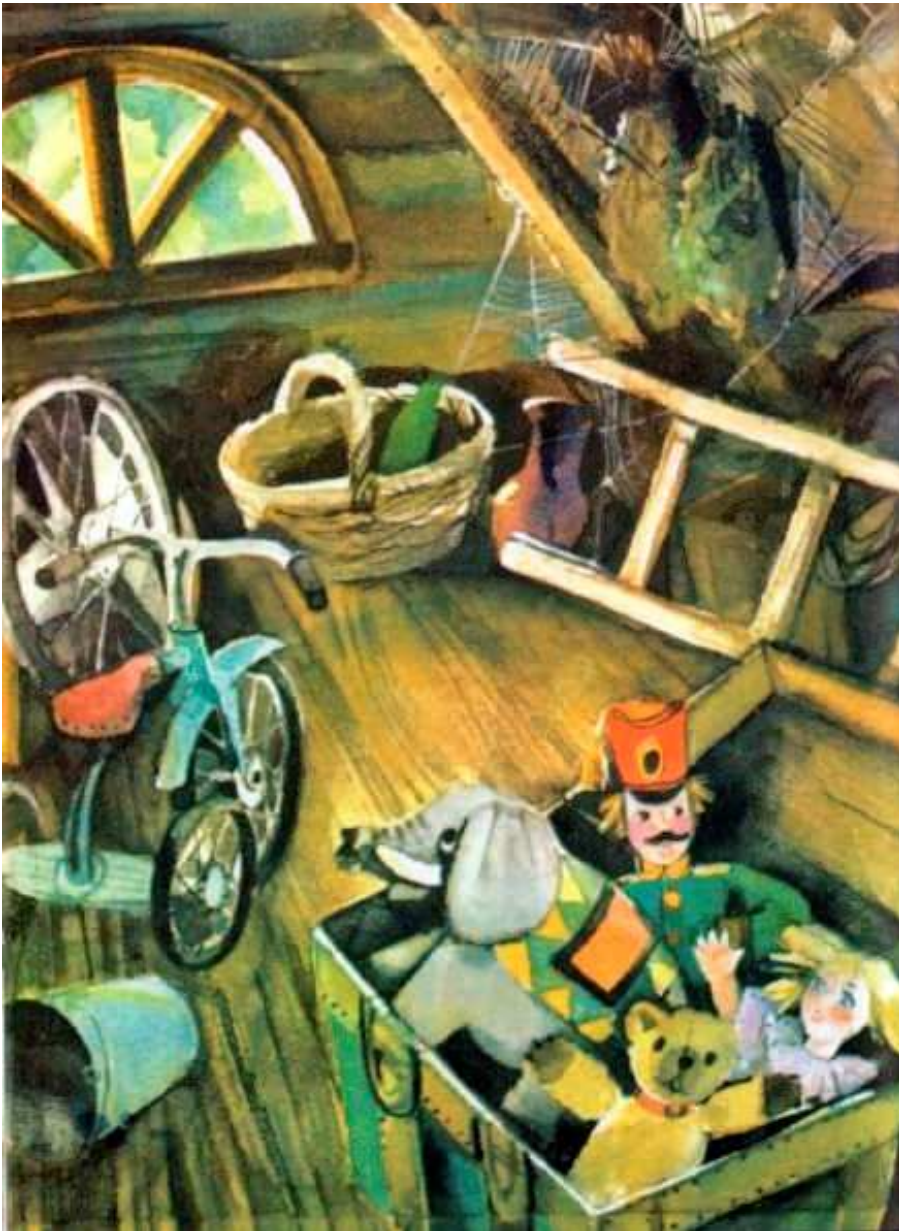
אוזניים, פיל בלי חדק וגם בובה

פרועת-שער, בשמלה קרועה.

כבר מזמן נמאס לצעצועים לשבת

בארגז והם היו בורחים משם אילו

אחד מהם הסכים להישאר לתמיד



בורח לאפריקה. לא, לא אוכל לעזור
לכם. הנה, אילו הדוב היה עוזר לנו



הייתי מודה לו מאוד."
"אפילו בלי חדק וכמה הוא ערמומי"
נהם הדוב "לי היה מספיק רק לצאת
מהארגז והייתי רץ ליער. שם הייתי
מתרוצץ! לא, אם מישהו צריך לעזור

בארגז. אילו נעמד ליד הדופן, ואז
האחרים היו מטפסים לו על הכתפיים
ויוצאים החוצה. אך אף אחד מהם לא
היה מוכן להתנדב לכך, ולכן הם עד
עכשיו ישבו בארגז הישן.

"אז שמע, פיל" הייתה אומרת הבובה
"תעזור לנו. אין לך כבר חדק, ובלי
חדק מה תוכל לעשות גם אם כבר
תצא מהארגז?"

"אילו רק יצאתי" היה עונה הפיל
"הייתי מיד מוצא את החדק שלי. אני
יודע איפה הוא. בחצר האחורית.
ואילו רק מצאתי את החדק הייתי

זה רק החייל! אין לו רגל, ובלי רגל הוא לא יוכל להגיע לשום מקום!"
"זה רק נדמה לך" היה עונה החייל "אמצא לי מקל, אעשה ממנו קביים וכבר לא תראו אותי יותר. לא, אם מישהו צריך להישאר בארגז, זו רק הבובה. פרועה, בשמלה קרועה. הרי מיד יסחבו אותה למרחץ ושם היא תירטב. כבר מוטב לה להישאר בארגז מאשר להיות לסמרטוט רטוב. נכון?"
"לא נכון!" קראה הבובה "תחשבו רק – פרועה? אכנס למספרה ושם יסרקו

אותי. והחייט יתפור את השמלה ואז אהיה כל כך יפה שלא תוכלו להכיר אותי! לא, אם מישהו צריך להישאר כאן זה רק הפיל!"
אנו כבר יודעים מה ענה על כך הפיל..
והכל היה מתחיל מהתחלה.
כך זה התנהל הרבה זמן. ומי יודע, אולי הצעצועים לא היו לעולם יוצאים מהארגז, לולא פעם אחת החייל הסתכל על הבובה ושם לב למה שאף פעם לא שם לב קודם. התברר שלבובה היו עיניים מיוחדות. הן יכלו

להיפתח ולהסגר. וכשהן נסגרו אז על
הלחיים היו נופלים ריסים שחורים
ארוכים, וכשהן נפתחו, בארגז נעשה
בהיר יותר.

"איזה עיניים יפות יש לך" אמר החייל

"תרשי לי

להסתכל עליהן

עוד קצת."

"תסתכל, אני לא



מתנגדת" ענתה הבובה.

"עיניים נפלאות!" אמר החייל "איך

זה שלא שמת לי לב עליהן קודם?

כנראה בגלל זה שכל הזמן חשבת

איך לברוח מהארגז הזה."

"גם אני לא שמת לי לב עליך" אמרה

הבובה "ועכשיו אני מאוד שמחה

לראות אתך!"

ומאותו יום החיים בארגז נעשו

בשבילם פחות עצובים מאשר קודם.

לעומת זאת לדוב נעשה גרוע יותר.

"טוב להם..." היה ממלמל הדוב.

"הם מאושרים!" נהם הפיל.

"ואנחנו אומללים" נהם הדוב.

"כן, אנו בודדים" הסכים הפיל.

"מה נעשה עכשיו?" נהם הדוב.

"כן, מה נעשה?" ילל הפיל "הם בכלל

עצמו עד קצה הקיר והתהפך לצד
השני.



אחריו עלה גם הפיל וגם הוא יצא
מהארגז. אפשר היה לשמוע איך הם

הפסיקו לחשוב איך לצאת מהארגז.
"הם בגדו בנו" נהם הדוב.
"כן, הם בגדו בנו!" צעק הפיל.
"צריך להרוג אותם!" שאג הדוב.
"נכון!" קרא הפיל.
"הם רוצים להרוג אותנו" לחשה
הבובה בפחד.
"אל תפחדו!" אמר לה החייל "אני
אתר!" והוא קרא "הי אתם! אתם
רוצים לצאת מהארגז? צאו! אני
נעמד ליד הדופן!"
והחייל זז אל הדופן.
הדוב עלה לו על הכתפיים, משך את



בורחים מעליית הגג כמה שרק
הרגליים יכלו לשאת אותם.
"ואולי גם את רוצה לצאת מהארגז?"
שאל החייל את הבובה "לכי. אעזור
לך."
"לא, לא!" ענתה הבובה "לא אשאיר
אתך לבד!"
"תודה!" חייך החייל "הארגז הזה לא
כל כך גרוע כשאנחנו ביחד."
והם ישבו זה ליד זו והתחילו
להסתכל זה לזו בעיניים.